

En India-aksjon av et annet slag

Familiemedlemmer forsoner seg med hverandre og drar ut i verden for å forene mennesker og nasjoner

INDIA er ordet i dag, og gjennom vår folkeaksjon til hjelp for dette landet rettes blikket vårt mot Østen og vi blir våkne for de problemene menneskene der har å stri med.

Fra tid til annen bringer pressen etterretninger også fra en India-aksjon av et litt annet slag enn den vi til daglig hører om.

Det er den innsats Frank Buchman og hans internasjonale arbeidslag gjør. De reiste ut i fjor høst etter innbydelse av ledende statsmenn fra India. Disse statsmenn hadde selv vært invitert til Caux i Sveits, og der hadde de opplevd at det virkelig fins en vei til løsning av konflikter og problemer i verden. Løsningen kommer når de enkelte menneskene gir seg inn under Guds ledelse og derved får kraft til å innse sin egen skyld i en konflikt og be om tilgivelse for den. Resultatene er fred i familieforhold, ordning av arbeidskonflikter og vennskap blant nasjoner som tidligere har stått hinannen imot.

DEN nye måten å leve på er jo ellers ikke noe nytt, det er ganske enkelt kristendommens kjerne satt ut i praksis. MRA nytter seg som kjent av skuespill, skrevet for anledningen, til å anskueliggjøre den nye måten å leve på. Og disse skuespillene griper rett inn i moderne menneskers hverdagsliv og taler et språk alle forstår.

Innen Frank Buchmans team i India finner vi ti norske. Blant dem er den 66 år gamle enkefru Eli Sparre Smith fra Oslo, med sine fire voksne barn, kunstnerne Waldemar, Victor, Fernanda og Sunniva Smith.

Før deres avreis i høst, fikk vi høve til en samtale med fru Smith og de to av barna som kom hjem på en lynvisitt for å pakke til Østen-reisen, og ganske interessant var det å følge den utviklingen som hadde løst dem alle fra først og fremst å følge sine personlige mål og helt gå inn i MRA-arbeidet som de anså for å være den eneste vei til redning av vår kaotiske verden.

FAMILIENS første steg på den nye vei ble tatt da fru Eli selv

for 16 år siden ga livet sitt til Gud. Hun var oppdradd i et intellektuelt-ateistisk miljø, og selv hadde hun høye idealer og store krav til ærlighet i sitt eget liv, men løsning på sine livsproblemer fant hun ikke. Med sin beste vilje greidde hun ikke å skape den fred og fordragelighet hun ønsket, innen hjemmets fire vegger, og selv stred hun med personlige problemer som slet henne opp. Hun var en lovende malerbegavelse, men hjemmet med mann og 4 barn i oppveksten

ar, enda de delte soverom njemme. Og de hadde lovet hverandre aldri å vekse et ord mer sammen. Dette visste moren ingen ting om. De to guttene ble åpne for hverandre etter dette første steget på forsoningens vei, og årene som fulgte, utdypet vennskapet slik at de nå deler atelier i Oslo, og mens Waldemar øver på pianoet, driver Victor på med malingen.

Ellers har de jo begge vært med MRA-teamet i lange perioder, Waldemar dirigerer det internasjonale koret og har også komponert flere av sangene de synger.

SØSTRENE Fernanda og Sunniva var som brødrene, temmelig ulike av sinn. Det var bare ett år mellom dem, og de hadde også samme fødselsdag.

— Mor kledde oss bestandig likt, forteller Sunniva fra barndomstiden, og folk pleidde si:

— Så søte de er!

— Men søtheten stakk nok ikke så dypt, for sannheten var at vi aldri kunne forenes. Vi hakket på

Mor Eli med sine fire barn: pianisten Waldemar, malerinnen Sunniva, maleren Victor og danserinnen Fernanda. Bildet tatt i Caux før avreisen til Østen.

krevde henne helt og fullt, og kunstnerinnen i henne forlangte samtidig å få følge sitt kall. Og alle de konflikter dette førte til i henne, sto hun maktesløs overfor.

DA hun ga livet sitt til Gud, begynte noe helt nytt i hjemmet, og den første reaksjonen var på barna: Waldemar, som den gang var 17 år, og utdannet seg i musikk, ble også grepet av det nye mor hadde fått inn i sitt liv. Hans første skritt var å be sin yngre bror, Victor, om tilgivelse.

De to guttene var uvenner og hadde ikke snakket sammen på to

hverandre støtt og misunte hverandre. Og det verste var at vi aldri kunne ha noen ting i fred for hverandre. Selv ikke fødselsdagen kunne vi få beholde for oss selv. Kaken vi da fikk, måtte selvsagt deles i to like store stykker, og jeg var rasende for det.

Da søstrene ble voksne, valgte de begge, som brødrene, kunstnerbarnen.

Mor Eli var klar over at alle barna hennes hadde kunstnerevner, og om det holdt hardt mange ganger med økonomien — hun var blitt enke da småpikene var mindreårige — så satte hun alt inn på at de alle skulle få følge de anlegg

de hadde. Fernanda gikk inn for dans, mens Sunniva, som var yngst, begynte på kunstakademiet og lærte å male som broren.

MEN forholdet mellom søstrene var ikke bedre enn i barneårene, gammel irritasjon førte dem stadig lenger fra hverandre. En dag skjedde det imidlertid noe. Sunniva som i et år hadde hiket rundt i Europa og i grunnen bestandig hadde hatt det veldig moro, fikk øynene opp for andre verdier i livet, og kom aktivt med i MRA-arbeidet i Caux og i Amerika. Da varte det ikke lenge før hun ble minnet om forholdet til at søsteren måtte gjøres opp, skulle det bli orden i sakene. På en reise i Amerika møttes de og fant hverandre. Begge opplevde at som søstre hadde de uendelig meget å gi hverandre, og sammen kunne de virke for at andre skulle få den samme kjærlighet og fred som de selv endelig hadde oppnådd.

— For det er jo tragisk når to søstre stadig glir lenger og lenger bort fra hverandre, sier den livlige, sprudlende Sunniva Smith.

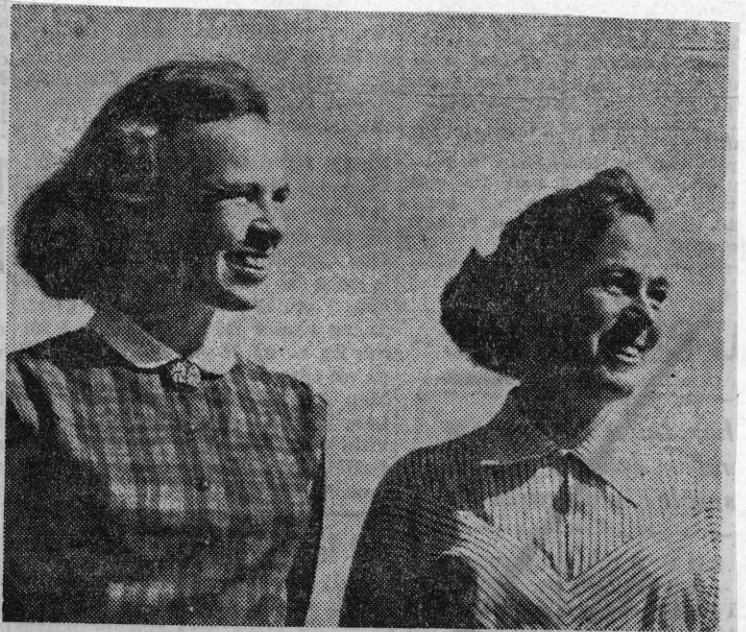
Men denne gangen kommer ordene hennes i dypt alvor og stor ettertenksomhet.

DA familien skulle reise ut i høst, hadde Victor Smith nettopp fått et oppdrag han lenge hadde ønsket seg, nemlig å dekorere en kirke.

Invitasjonen til Østen kom derfor ikke så helt beleilig. Men han betenkte seg ikke lenge: Tidens alvor hadde grepet ham så sterkt at her kunne han ikke la seg stanse av personlige interesser når han kunne være med og gjøre en innsats for en bedre verden.

— Det er jo noe stort i dette at hvite mennesker blir innbudt til Østen fordi de har noe å gi. Ellers har jo den hvite mann for det meste beriket seg på de fargede folk.

Den beste illustrasjon til situasjonen i dag fant han i Henrik Sørensens manende bilde på Statens høstutstilling, det ville, blodstenkede hodet som lød som et skrik: — Ve deg, Europa, dine synder skal finne deg!

To lykkelige søstre som har funnet hverandre igjen. Fernanda til venstre og Sunniva til høyre. Bildet er tatt i Mackinae, MRA's sentrum i Amerika.

Utklipp av: Stavanger Aftenblad

7
5-53

SA dro disse tre ned til Caux for å støte til de to andre av familien som ventet der. Sammen reiste de så ut i verden for å fortelle menneskene at det går an å finne enhet selv i en familie som består av fem utpregede individualister, men bare Gud kan skape den enheten, mente de. Gjennom flere brev har vi hatt anledning til å følge dem på veien, og her er et lite utdrag av et av brevene fra mor Eli selv:

I Madras — du må se på kartet — den ligger på sørspissen av India, nær sjøen, der bodde Sunniva, Fernanda og jeg hos en indisk familie, og der feiret jeg min fødselsdag. Til frokost hadde de sendt bud etter Victor og Waldemar, og vi hadde en fullstendig familiefødselsdag med dem i den indiske familie med døtre, sviger-sønn og barnebarn. Herren i huset hadde selv vært ute dagen i forveien og kjøpt en kake med »Gratulerer« i sukkerskrift. Vi leste alle opp av våre tanker i stille stund, og bestepappa reiste seg og holdt en tale hvori han

sa at han var en ortodoks hindu, men MRA hadde lært ham noe nytt, løsning på vansker og forsoning derigjennom. MRA finner absolutt gjenklang. De forstår at de trenger å handle, ikke bare meditere. Våre skuespill gjør enorm lykke. Folk står i kø 5—6 timer for å få billetter. Madras er kommunistenes kongeborg. I begynnelsen sendte de ut pamfletter som ble utlevert ved inngangen til teatret, selv Frank Buchman fikk en, og en del hadde samlet seg og skrek: MRA, go home! Men siden gikk noen inn og så stykket, og neste dag var alle den slags forsøk slutt. Som en sa i vårt teammøte: — Hunden gjør, men karavanen går videre.

INDISKE aviser har hatt lange artikler om MRA's skuespill, og teamet har reist rundt i flere forskjellige land og fortsetter med å gi sitt gode budskap, som en av avisene betegnende kalte:

»Et gammelt budskap i en nye innfatning.«

GUDNY AKSELSEN